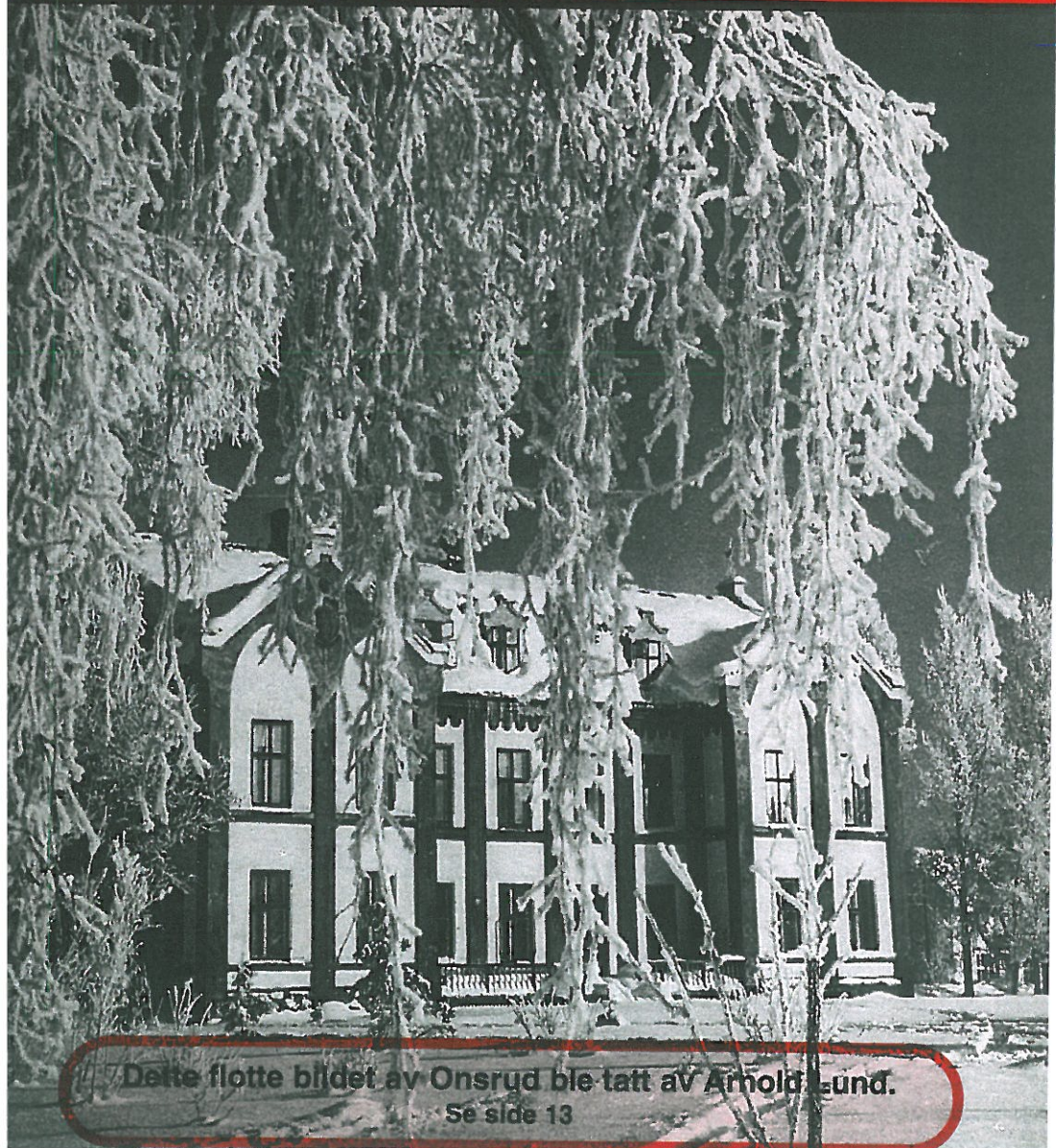

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2002 - 13. årgang

Dette flotte bildet av Onsrud ble tatt av Arnold Lund.

Se side 13

Quo Vadis

Av Øivind Gjertsen

Det er Mesteren som ifølge den gamle legenden spør sin flyktende disippel: Quo Vadis? Hvor går du hen? Disippelen var på veg bort fra Gud, og Mesteren ønsket å vekke til ettertanke og justering av livsretning. Av en eller annen grunn har dette spørsmålet "kvernet rundt" i sinnet mitt. Jeg blir liksom ikke ferdig med det. Quo Vadis " Hvor går du? Ja, hvor går du hen? Hvilken retning har livet ditt? Hvor ender du opp om alt forsetter som nå og du ikke justerer kursen din? Hva skjer med stor-samfunnet hvis fremtiden blir som nåtiden eller situasjonen gjennom dagene som ligger foran får en negativ utvikling? Hva vil skje med din menighet, lokalt og globalt, hvis dagens situasjon blir fremtidens mønster?

Det er viktig at vi tillater den store Mesters spørsmål å synke ned på hjertebunnen vår. Det er viktig at vi stanser opp og gjør opp status når det gjelder vårt eget

liv! For en nasjon er det avgjørende at nasjonens ledere vurderer den nåværende situasjon og analyser konsekvensene. Quo Vadis? Hvordan administrerer vi våre økonomiske ressurser? Hvordan tar vi vare på våre menneskelige ressurser, de mennesker som har viet seg til å tjene Guds sak? Opplever de nærhet og trygghet i sitt arbeidsmiljø, eller blir de bare tatt for gitt? Hvordan har de unge det ? Hvordan opplever de eldre sin situasjon som medlemmer av vår menighet? Hvordan vurderer de som bærer ansvar gårsdagens kvinner og menn? Er de en ressurs eller bare et nødvendig onde?

Jeg er primært opptatt av din egen personlige livssituasjon og selvsagt også av min egen situasjon. Dagene som kommer kan bli verdifulle og innholdsrike. De kan få kvalitet og bidra til å forberede deg for evigheten. Det er ikke så sikkert at dine eller mine dager blir så mange i denne verden. Som en av våre jevnaldrende har sagt flere ganger: "Vi er kommet i avgangsklassen". Da forventes det at vi er i ferd med å nå toppen av vår personlige utvikling. Kunnskap og forhåpentligvis visdom bør karakterisere oss eldre.

Quo Vadis - tillat meg å bli helt personlig: Hvilken vei velger du? Hva preger din livsvei? Dine daglige valg? Justerer du ofte din kurs ? Eller det slik at du mer eller mindre passivt lar deg flyte med strømmen? Med vinden? Med det som fyller andres liv? Hvordan vil det gå med deg ved livets slutt hvis ditt liv ikke blir justert ved hjelp av Mesterens "kompass".

Det var en som for en tid siden sammenlignet vårt liv med en novelle, en kort historie. Kort, men ikke uten mening. Kort og med en strålende slutt når Mesteren kommer for å hente sine venner. Quo Vadis?

Norske adventister i USA

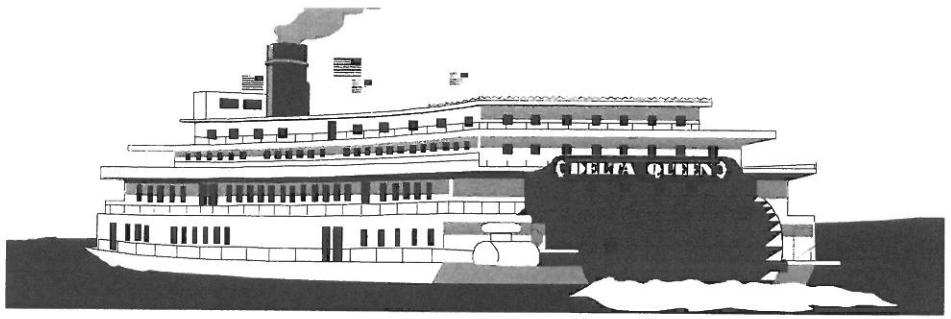
Av Dagny Vetne

Norske adventister har sterke bånd til USA. Dette skyldes mange forhold. Vi kan nevne at adventbudskapet har sine sterke røtter i USA. Det var herfra vi fikk adventbudskapet. Skandinaviske utvandrere fant adventbudskapet i USA og skrev hjem om det som ble så betydningsfullt for dem. Norske adventister reiste til USA likhet med så mange andre nordmenn. Våre unge fikk sin utdanning ved våre skoler der borte. Gjennom årtier har våre unge fått utdanning som predikanter ved colleges og universiteter i USA og båndene mellom Norge og USA ble i adventistkretser sterke. Legen Gunnar Vetne og kona hans Dagny var en av de mange som slo røtter i USA. Etter mannens død fortsatte Dagny å bo der borte omgitt av barn og svigerbarn og resten av familien. Vi fikk for en tid siden et langt brev fra Dagny og skal i dette nummer av A.P. la henne komme til orde.

Da vi kom til USA i 1951 var vi først i Kansas. Vi fant snart ut at det ikke var den rette staten for Ola Nordmann som var vant til skibakker og vinter med sne. Vi flyttet til Detroit, Michigan i 1952. Vi bodde først i Lincoln Park, en liten by utenfor Detroit. Vi "gikk til" Southfield

SDA menigheten. Der ble vi kjent med flere norsk-amerikanere. Paul Olsen hadde flere søskenbarn i nærheten. Rolf Holthe, bror til Ruth Tobiassen (gift med Leif .Kr. Tobiassen), skihopperen Henry Hall, og flere andre ble vi kjent med. Da vi reiste fra Norge i 1951, sa Bjarne Røst til oss at vi måtte endelig oppsøke hans bror Victor Røst, som bodde i nærheten av Detroit. Bjarne fortalte oss at Victor ikke var medlem av menigheten. Alle søknene hadde jo lært alt om vår tro og lære. Faren var jo en av våre første predikanter her hjemme. Vi fant Victors adresse og besøkte ham. Han var gift med en dame fra Bergen og de hadde to gutter som gikk på college. Vi besøkte ofte Victor og etter en tid kom han på besøk til oss hver fredag kveld. Han var flink til å synge og spilte også på mandolin. Barna våre, Svein Erik, an og Kari likte godt å spille og synge og han lærte dem å spille mandolin. Vi hadde mange koselige fredagskvelder sammen med ham. Victor var byggmester og da guttene hans var ferdig med sin utdanning, arbeidet de sammen med sin far. I 1954-55 ble det

veldig travelt for dem. Det var så mange huas de skulle bygge, så Victor sa at det var vanskelig for ham å komme hver fredag og det var jo forståelig.

Alle våre barn gikk på skolen nå. De ville ikke være forskjellig fra andre på skolen, så de ville bare snakke engelsk. Gunnar og jeg tenkte at det beste vi kunne gjøre var at de kunne være i Norge en tid, gå på skole der, slik at de kunne lære seg norsk grammatikk. Alderen passet bra. Kari kunne begynne i første klasse, Jan i tredje klasse og Erik i sjette klasse. Dette var i 1956 og reisen ble bestemt og ordnet med avreise i mai med båt. Victor Røst kom sjelden i 1955. Vi diskuterte ikke religion med Victor. Vi forsto at det ville han helst ikke at vi skulle gjøre. Han visste jo alt om adventbudskapet, så vi tenkte at vi burde prøve å være gode eksempler. I midten av desember 1955 sendte vi ham boka *God Speaks to Modern Man*. Han var alltid hos oss i juleselskaper og vi fikk alltid julekort fra ham og familien. Dette året kom han ikke til juleselskapene, han kom ikke på fredagskveldene, og vi fikk ikke julekort fra familien. Dette var tungt å ta for oss. Vi skulle nok ikke sendt den boka. Hadde vi gjort noe galt? Blandet oss inn i hans tilværelse. Dagene ble lange og tunge. Det begynte å bli vår. Hva skulle vi gjøre? Så var det bare to dager til den siste sabbaten før vi skulle reise og vi følte at vi måtte ha med oss ferske hilsener til Bjarne Røst. Vi snakket

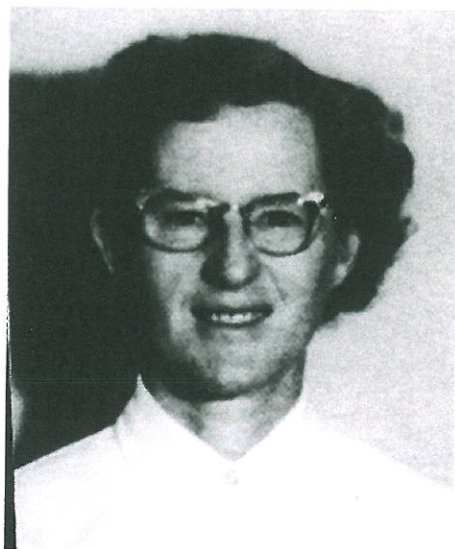
med barna og bestemte oss for å besøke familien Røst den sabbats ettermiddagen. Men først ba vi om Guds hjelp til ikke å såre dem.

Vi svelget klumpen i halsen og satte oss i bilen og kjørte. Vi måtte parkere et lite stykke nedenfor huset deres. Så begynte vi å gå opp. Skrittene ble tyngre og tyngre og knærne skalv. Gunnar var den modige, gikk først opp til døren og ringte på. "Han er hjemme," sa Gunnar. "Jeg kan høre fotskritt". Plutselig ble døren åpnet og der sto Victor med armene åpne og et godt, stort smil. "Å, jeg er så glad dere kom, jeg har tenkt på dere.", sa han. "Kom inn" !!! Så gikk vi inn. Ved vinduet i det store kjøkkenet var det et bord og på bordet lå Bibelen, boka vi hadde sendt og sabbatsskoleheftet." Tenk at dere kom i dag," sa han. "Jeg ble døpt og opptatt i menigheten i dag," sa han, "takket være boka dere sendte: *God Speaks to Modern Man*. Han sa også at guttene tok boka med seg i matpausen leste den sammen med de andre arbeiderne. Vi hadde en hyggelig ettermiddag der, og en helt utrolig takknemmelig følelse. Han hadde ikke skrevet til Bjarne og fortalt ham. De budskapet skulle vi få lov å overbære, så det gledet vi oss til. Han sa også at han hadde begynt å synge i koret, og at når vi kom tilbake, skulle vi ha mer sang og musikk om fredagskveldene.

Mer stoff senere.

Helsearbeideren og pedagogen Ruth Berglund fikk sin første utdanning ved Onsrud Misjonsskole fra det seks-årige kurset hvor hun var eneste pike. Deretter fulgte variert tjeneste i Norge og i utlandet innen Adventist-samfunnet.

Høsten 1949 fikk elevene på Onsrud Misjonsskole Ruth Berglund som lærer. Hun var også sammen med Ingeborg Løndal leder i pikeintenet. Ruth Berglund kom da fra USA hvor hun hadde tatt en magistergrad i pedagogikk ved et av våre amerikanske adventistuniversiteter Pacific Union College, i den

Ruth Berglund

Pedagog og helsearbeider

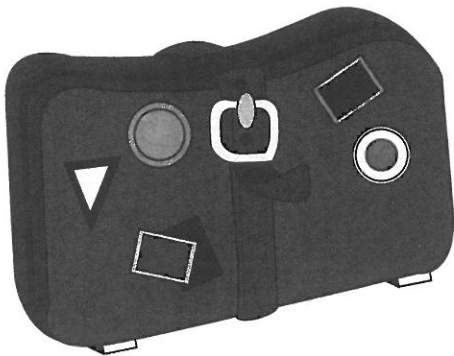
nordlige delen av California. Hun ble ikke så mange årene i Norge før hun på nytt studerte ved et av våre universiteter (School of Nursing in Fresno) og siden til UCLA hvor hun skaffet seg en magistergrad i helsefag. Vi som fikk henne som lærer på lærerlinjen på Onsrud Misjonsskole i 1949, møtte en ung og entusiastisk lærer som med rike evner som pedagog og solid utdanning gav oss impulser for videre utdanning og tjeneste i menighe-

ten. Ruth Berglund arbeidet i mange år som leder av vårt helsearbeid i Los Angeles og senere som leder av helsevirksomheten i SDA Southeastern California Conference. I 26 år hadde hun ansvaret for helsearbeidet for 39 skoler. Hun ble pensjonert i 1986, men har som pensjonist vært meget aktiv. Dette har bl.a. ført til at hun ble særlig hedret ved en sammenkomst ved

Pine Springs Nature Center. Gjennom sin sterke interesse for naturvitenskap bidrar hun på en vesentlig måte til virksomheten på ranchen.

Et av våre amerikanske helsemagasiner forteller i en artikkel om den unge Ruth Berglunds opplevelser under den andre verdenskrigen da hun var lærer ved menighetsskolen i Ramfjordbotten og Tromsø. Sammen med elevene var hun en dag på tur i fjellet ovenfor byen. Plutselig opplevde de et britisk flyangrep mot et av tyskernes store krigsskip, som lå på havnen. Skipet ble senket. Heldigvis kom verken Ruth eller hennes elever til skade, men de fikk seg et minne for livet. Livet i USA gjennom de mange år som fulgte ble sikkert minst like spennende, om enn på andre måter. Vi ønsker henne fortsatt lykke til i tjenesten for Mesteren.

ØG

Av Ruth Nøst

Til Guds ære

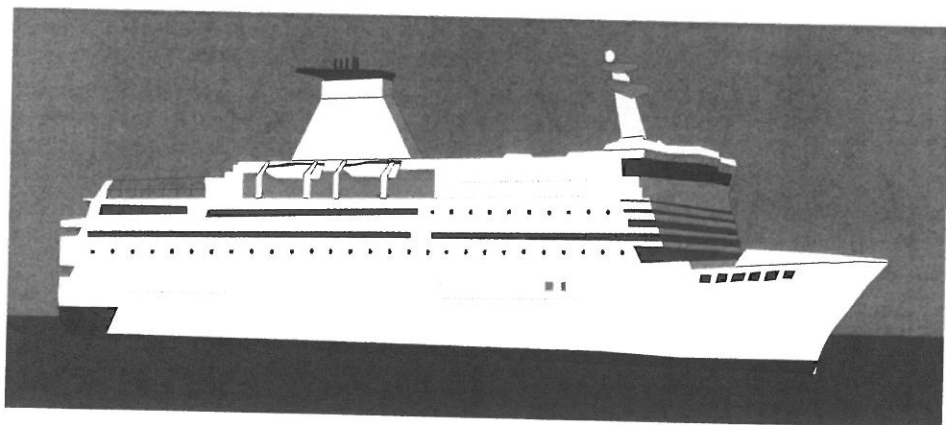
Helt fra jeg var barn og gikk på søndagsskolen følte jeg tiltrekning til det kristne miljø. En gang jeg gikk hjem sammen med min søndagsskolelærer etter endt søndagsskole, sa jeg at når jeg ble stor skulle jeg bli søndagsskolelærerinne.

Da jeg ble med far og mor første gang på et møte var jeg bare 12 år. Vi sang sangen "En tanke lys og skjønn gjør meg tilfreds og glad. Jeg nærmer meg min store lønn i himlens lyse stad." Denne sangen gjorde et mektig inntrykk på meg og vakte min lengsel om å nå dette hjemmet. Da jeg sluttet meg til menigheten 14 år gammel, hadde jeg lyst til å virke for Gud. Jeg var ofte ute for å selge traktater og blader, noe jeg likte godt.

I året 1930 hadde jeg lyst til å reise til Skodsborg Badesanatorium, og jeg reiste dit i slutten av januar. Det var i en tid hvor det var mange tilfeller av hvit slavehandel. Det vil si at mange unge piker ble bortført for å bli plassert i bordeller. Dagen før jeg skulle reise kom en dame fra menigheten hjem til oss med en spesiell advarsel til meg. Hun hadde hatt en drøm og sa at jeg måtte være ytterst forsiktig når noen menn begynte å snakke til meg. Ukjent som jeg var med å reise så

langt, satte jeg meg i den siste jernbanevognen. Den skulle kobles fra før toget kjørte inn på fergen i Malmø for å kjøre til København. Mens jeg satt i kupeen jeg hadde sittet i og lest Bibelen ble jeg oppmerksom på to menn som gikk frem og tilbake foran kupedøren. Til slutt kom de inn og begynte å snakke til meg, men jeg svarte ikke da jeg tenkte på advarselen jeg hadde fått før jeg reiste. Til slutt så de på adresselappen på koffertene mine og sa: "Så flickan skal til Skodsborg. Har ni varit der før"? Jeg svarte fremdeles ikke. Men da stanset toget og vognen jeg satt i ble koblet fra.

Uten videre tok de to mennene koffertene mine og begynte å gå, men jeg stolte ikke på at de gikk den rette veien og føttene mine nektet å flytte på seg så jeg ble stående helt stille. Jeg kikket rett frem og til begge sider. Jeg så ingen andre enn de to mennene som fjernet seg mer og mer. Jeg lukket øynene mine et øyeblikk og sa: "Kjære Jesus hjelp meg". Da jeg åpnet øynene mine igjen, sto det et bybud rett ved siden med et skilt på luen, så han torde jeg spørre: "Veien til fergen, hvor går den?" "Flickan måste skynne seg, den går om

två minutter”. Så pekte han i en helt motsatt retning enn der hvor mennene gikk, og han satte etter dem og tok fra dem koffertene som de slapp uten motstand. Vi skyndte oss til fergen og med det samme jeg satte føttene på dekk, la den fra land.

Hvordan alt dette kunne skje i løpet av to minutter står ennå for meg som en stor gåte. Den eneste forklaring jeg finner på det er at Gud sendte en av sine engler i form av et bybud.

Vel ombord på fergen kom reaksjonen. Jeg skalv og hakket tenner. Til en kvinne som satt der fortalte jeg hva jeg hadde vært ute for, og hun sa: “Da har du nok vært ute for den riktige sorten”.

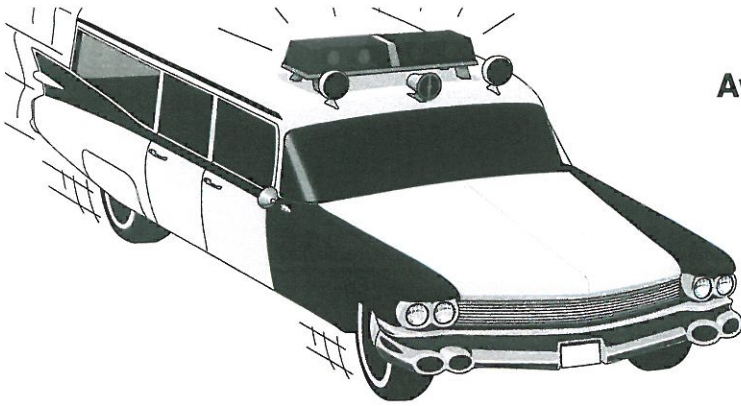
Jeg takker Gud for at han er sine løfter tro. I Hebr. 2,14 står det om englene: “Er de ikke alle tjenende ånder som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse”? I dette tilfelle er det ikke tvil i min sjel at Gud sendte en av sine engler i et bybuds skikkelse.

Høsten 1934 leide vi et trykkeri på Heimdal. Jeg gikk som akkvisitør og samlet ordrer for trykkeriet. Men det var en vanskelig tid med stor konkurranse, og prisene lå på et lavmål. Utgiftene ble større enn inntektene. Min mann arbeidet til

langt på natt. En dag i januar 1936 sa jeg til Erling: “Nei, dette går ikke lengre, du ser det blir ingen ting igjen”. Vi går inn i stuen og kneler, og ber Gud om at Han må åpne en utvei. Vi ba inderlig, og det står i Bibelen: “Før du roper vil Herren svare”. Det fikk vi virkelig erfare. Klokken var da halv ni. Neste dag om formiddagen kom min bror og varslet om at Erling måtte komme til byen for å snakke om en stilling på et trykkeri som skulle startes opp om noen dager. Konrad Bjerkan, som Erling hadde hatt som faglærer under utdanningen, hadde fått en fin stilling på et annet trykkeri og hadde ikke interesse av tilbudet. Men hans kone som var medlem av vår menighet, sa til ham: “Gå og snakk med trykkerisjefen og anbefal Erling Nøst”. Det gjorde han og slik var det at Erling fikk dette tilbudet og jobben. Da Erling sa at han var adventist og ikke arbeidet på lørdagen svarte sjefen at det ikke skulle bli noen hindring. Da jeg spurte min bror om når fru Bjerkan hadde gitt beskjeden, svarte hun at det var klokken halv ni, i det samme øyeblikket vi lå på kne og ba til Gud.

(fortsettes.senere)

Av Reidun Norleman
Endresen

GAMMEL- DOKTOR`N

Det gikk som en løpeild over byen. "Har du hørt det? Gammel-doktor`n ble kjørt ned av en ungdom da han var ute og trimma. Nå er han lam fra livet og ned." Folk kunne nesten ikke tro det var sant. "Også Gammel-doktor`n da, den kjekke mannen! Nei, dette hadde han neimen ikke fortjent på sine gamle dager." Siden krympet det seg i brystet på dem når de møtte ham i rullestolen på veien ved sykehjemmet og slo av en prat. Men spør om han hadde mistet motet? Å nei, det skulle mer enn et nakkebrudd til for å knekke en kjempe i Vår Herres vingård.

Alle i byen kjente Gammel-doktor`n. Han ble kjendis lenge før ordet var oppfunnet, da han for mer enn en menneskealder siden slo seg ned i det lille huset i Strandgaten og begynte å praktisere. Det var den gangen man brukte sykkel i sykebesøk, og folk døde av lungebetennelse, difteri og tuberkulose.

Det hvite emaljeskiltet ved døren hvor det stod "Aksel Holm, Læge - hverdager

8-12 og 16-18" var snart overgrodd med eføy, men alle visste likevel hvor han bodde. Alltid var det fullt på venteværelset. Konene strikket og småsladret, ungene sutret, og mennene diskuterte politikk mens de ventet på å slippe inn i det aller helligste. Ingen som skulle til doktor Holm måtte være i tidsnød, for han hadde alltid god tid og sendte aldri en pasient fra seg uten grundige undersøkelser. Bedre med litt for mye enn litt for lite, var hans valgspåk. Og han tok seg tid til å forklare, lytte og svare på spørsmål. Med myndighet ga han gode råd om betydningen av sol, luft, bad og mosjon og reklamerte for grovbrød, tran og gulrøtter, noe som ikke var vanlig i de dager.

Den hvite frakken hans kunne nok være både flekket og knappeløs. På kontoret fløt det med flasker, prøverør, uringlass og pussbekken, mens skrivebordet var fullt av papirer, aviser og protokoller. Men han hadde visst system i rotet sitt, for han fant alltid det han lette etter. Og

best av alt, knep det med pengene, var han aldri så nøye med betalingen.

Midt opp i alt lå fiolinen, hans eneste hobby ved siden av pasientene. Ble dagen for lang, eller det ble for hektisk på venteværelset, lot han seg selv og pasientene slappe av med noen strofer på fiolinen, som kunne gråte og le under de følsomme fingrene.

Visst var Gammeldoktor`n noe for seg selv! Og Gammeldoktor`n ble han jo etter hvert som moderne legesentra dukket opp og nye krefter slapp til. Men ga han seg? Å nei, så lenge det var pasienter på venteværelset var det oppgaver nok, og pasienter var der alltid, selv lenge etter at han i følge pensjonsalderen skulle stengt sine dører. Hvem vet hvor lenge han ville praktisert, hvis han ikke hadde vært utsatt for den tragiske ulykken.

Etter ulykken trodde han ikke at han skulle overleve. Han lå hjelpeløs og ubevegelig på ryggen med nakkestrekken fast i skallen, lammet både legemlig og sjelelig. Nå var hans time kommet. I grunnen hadde han ikke noe i mot det. Gud hadde velsignet ham med et langt, rikt liv. Egentlig kunne han rolig møte sin skjebne. Han visste hvor han skulle, etterpå.

Men etter hvert som han lå der og stirret i taket, begynte andre tanker å røre på seg, steg sakte opp til overflaten og grep tak i bevisstheten. Han var jo slett ikke død! Han tenkte og følte som før, kunne snakke og resonnerer, selv om beina ikke lystret, fingrene var delvis følelsesløse og mellomgulvet arbeidet bare for halv maskin. Livsgnisten begynte å protestere. Viljekraften, som alltid hadde vært hans største aktivum, ble satt inn, og han tok til å kjempe. Kjempet mot de gjentatte infeksjonene, mot reaksjonene på medisinene, og han merket at kroppen var på

hans side. Nei, han ville sannelig ikke død! Han ville ut av denne tvangstrøyen og tilbake til et menneskeverdig liv.

Legene gikk med på operasjon for å få ham ut av strekken. "Men bare lokalbedøvelse, takk", sa hardhausen som ikke ville risikere å bli tullele i hodet av narkosen. Fikk han ikke beholde forstanden, kunne det være det samme med operasjonen.

Den ble vellykket, - så vellykket den gikk an å bli, takket være hans sunne kropp, som han hadde pleiet og plaget i alle år, nettopp for å beholde helsen i alderdommen. Syk, det hadde han aldri vært, det han kunne huske, og sengen var ikke noe blivende sted.

Hver dag så han på som en seier. Etter hvert kunne han snus, støttes opp med puter, forsøke å sitte, selv om han måtte mates, og tarm og blære var uten kontroll. Snart tok de fatt i fingrene og i beina hans, bøye og strekke, bøye og strekke. Så livløse og slappe beina var! Og så kalde! Ha måtte ha tykke ullsokker på under dynen for å holde dem varme. Han så på fingrene sine som hadde lekt så lystig på fiolinstrengene, og visste at det ville de aldri gjøre mer. Det var sårt, bitert, han måtte ikke tenke på det! Hvis tårene ville komme, var det som han satte seg på dem, brukte viljen og trykket dem ned igjen der de kom fra.

Det var et svakt liv i fingrene. Der ville han begynne! Han ville spise selv, holde i en skje igjen, slippe å gape som en trostunge foran de unge søstrene. Han begynte å øve. Konsentrerte seg, sendte beskjeder fra hjernen ut i hånden, prøvde av all kraft å hypnotisere fingrene til å lystre, om igjen og om igjen.

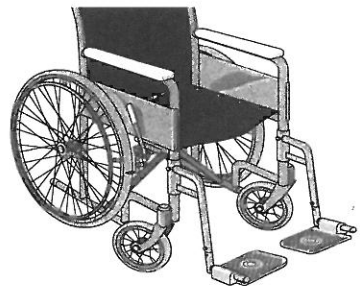
Var det ikke som han kjente en ørliten respons, en aldri så liten bevegelse? Han fikk svar fra fingrene, - endelig! Han

hadde lyktes! Det gikk fremover! Den dagen bestemte han seg. Aldri skulle han gi seg. Han skulle vise dem at Gammeldoktor`n , han var noe for seg selv! Øvde sent og tidlig, ti, hundre, tusen øvelser om dagen var vel ingenting for ham! Og han viste dem at det nyttet! Nå kunne han spise selv, bla i bøkene, trykke på knappene i den elektriske rullestolen. Det hadde ingen trodd.

Men beina, de hadde enda ikke gitt etter for hans hypnotiske evner. Når han så på dem, der han satt i rullestolen, var det som de ikke var hans. Men de var hans, de to døde bein som ikke ville lystre. Hva var det legen hadde sagt etter operasjonen? At med den skaden ville han aldri kunne gå mer. At han måtte forsone seg med den tanken. Vrøvl, kalte han slikt snakk. Leger kunne ta feil, det visste vel han etter et langt legeliv. De kunne ta feil nå også. Eller han kunne være unntaket som bekreftet regelen, eller mirakelet som plutselig bare hendte .Hadde han ikke vært en gudfryktig mann hele sitt liv? Ingen kunne si noe sikkert. Så lenge det var liv, var det håp. Dessuten hadde han jo lyktes med fingrene.

Han visste godt hva de hvisket bak ryggen hans. "Gammeldoktor`n lever på en illusjon," sa de.. "Stakkar, han vil ikke se sannheten i øynene. Enda har han ikke akseptert skaden sin." Søstrene ristet medfølende på hodet når han ikke så det, men kom likevel med oppmuntrende ord og trodde at han ikke gjennomskuet dem, der de hastet forbi i korridoren mens han tok øvelse nr. 375 den dagen. Hadde han ikke sagt han skulle vise dem.

Likevel var det stunder da alle de fortrengte tankene ikke ville la ham få fred. De kom, - ubedt, - listende på silkesko og sto med ett klare i bevisstheten. Det vil

aldri bli annerledes. Dette er ditt liv nå, du kommer aldri herfra! Du vil aldri kunne klare deg selv. Han så nedover de lamme beina sine, kjente den fulle urinposen mot låret, hvordan papirbleien klødde rundt enden og visste det var sant.

Han så seg rundt i det lille rommet som nå var hans hjem, med nattbordet, hylkene, radioen og TV apparatet, men han følte seg ikke hjemme. Hørte ikke til her. Selv om han alltid hadde vært glad i mennesker, følte han ikke noe fellesskap med de mimrende stakkarene ute i dagligstuen. Derfor holdt han seg helst for seg selv, og han følte det som om han langsomt ble levende begravet.

Av all makt forsøkte han å holde slike tanker borte. Likevel kunne fortvilelsen skylde over ham som en stor fysisk smerte som ville knuse ham, rive ham i småbiter. Av og til ønsket han det hadde vært slutt for alltid da bilen kom.

Men plutselig var det som han fikk ny kraft. De slørede øynene fikk lys og liv, og han rettet seg opp. Raskt satte han rullestolen i gir og kjørte ut i solen, svingte elegant i en stor bue ute på gårdsplassen og nøt et øyeblikk den storslagne utsikten. Der nede i byen lå huset i Strandgaten overgrodd av den grønne eføyen. Det ventet på ham, - kontoret ventet på ham, pasientene ville vente på ham!

Gammeldoktor`n parkerte stolen i solveggen ved rosene, varmet seg, - og drømte.

Brev fra Harry Francis Holman

Da min gode venn Jacob Arnesen i siste blad skrev om Matteson, gikk mine tanker til min far, og jeg fikk lyst til å sende noen ord i den forbindelse. Min far og hans to søstre ble døpt av Matteson på møtene i Thor Olsens gt. 3. Han reiste til USA og ble bibelarbeider for L. H. Christian etter en tid som kolportør. På et møte hvor Christian talte om Jesus, sa han til sin organist O. A. Linneren: "I dag synger vi din sang om Jesus". "Men vi har jo ingen melodi", sa Linneren. Den lager du mens jeg holder talen", var svaret. Nr. 188 i Salmer og lovsanger, "Har du glede uten Jesus", ble til på denne måten.

Far vendte tilbake til Norge for å kolportere. I 1905 reiste han med boken "Den kommende konge". En dag satt han i veikanten med sykkel og kart. En mann spurte hvor og hva han skulle. Far viste ham boken og fortalte sitt ærend. Mannen trodde far var spion og gikk til lensmannen. Lensmannen hentet far til kontoret, men etter at far forklarte seg, ble det bare smil. Lensmannen kjøpte boken også!

I 1915 kjøpte far et småbruk i Vestfossen og lånte 5000 kroner av en venn. Far reiste da med Sunnhetsbladet på Vestlandet og i Trøndelag. Plutselig en dag kom det krav om at långiveren måtte ha pengene tilbake på svært kort tid. Vi hadde problemer med å få tak i far. Jeg var 7 år gammel og mor sa at "nå må vi be Gud om hjelp". Mor ba inderlig om hjelp mens vi begge knelte. Mens vi ligger på kne banker det på døren. Inn kommer to menn, en kjent og en ukjent. De legger seg på kne sammen med oss. Da vi reiser oss opp, sier Grøstad som vi kjente og som var adventist: "Vi skjønner du har problemer, søster". Mor fortalte om problemet, og da sier Grøstad til mannen: "Du har pengene. Du kan løse problemet". Og det gjorde han. Han gikk rett til banken og fikk ordnet opp til far kom hjem. En opplevelse jeg aldri glemmer! "Før du roper vil jeg svare..."

Et spesielt bryllup

Av Johan Elisenberg

Det er ikke alle ektepar å få det privilegium å få leve sammen som ektefolk i hele 60. år. Det har Marthe og Eskild Hagen i Strømmen menighet fått lov til. Ikke bare har de glede Den av å leve sammen fremdeles, men de lever i beste velgående. Både fysisk og mentalt er de på topp, aktive i menigheten og til glede, støtte og hjelp for familie og venner.

Tre barn har de fått i sitt ekteskap og det var disse som tok initiativet, sammen

med svigerbarn og inviterte familien, venner og kjente til stor diamanbryllupsmiddag. De sørget for mat og underholdning. I tillegg sørget de for at "brudeparet" var tilbørlig antrukket for anledningen. Både "brud" og brudgom" var iført hvite T-skjorter med det opprinnelige brudefoto tatt for 60 år siden trykket på T-skjorten. Likheten var slående. Vi forundret oss alle over at det var gått 60 år siden bildet ble tatt.

Under middagen ble det holdt en rekke taler. Alvor og skjemt kom fram og hemmelige sløringer kom for en dag. Den 90årige "brudgommen" dokumenterte at hjernen er like god som før, hukommelsen helt i orden og taleferdigheten på topp. Han kunne fortelle hvordan han i unge år hadde lagt en slagplan for å vinne sin brud. En tid arbeidet de begge ved Kurbadet i Oslo og fellesskapet mellom de ansatte gav dem god kontakt. Sønnen n Odd hadde funnet den gamle gjesteboka fra kurbarhytta og her hadde den forelskede unge mann Eskild gitt uttrykk for sin strategi og sine anstrengelser for å vinne sin utkårede. Det tok syv år å komme i land, men da ble det bryllup og i

år 2002 ble det diamantbryllup.

Blant gjestene ved diamantbrylluppet var også en av gjestene fra brylluppet for 60 år siden, men hele flokken som var til stede var enige om at brylluppet kunne umulig ha vært hyggeligere enn diamantbrylluppet.

Det vanket mange gaver og hilsener, men mest av alt ønsket brudeparet seg penger i gave. Pengene skulle gå til Vivian og Odds misjonsprosjekt på Cap Verde.

Festdagen ble et minne for livet for alle som var til stede. Vi ønsker Martha og Eskild en god alderdom og takker dem for trofast tjeneste for Gud og mennesker gjennom et langt liv.

Vindforsker Arnold Lund

Mange takk for bladet dere sender meg. I et tidligere nummer av bladet var det et bilde av Onsrud som jeg tok mens jeg var på skolen. Mine værelseskamerater var Ole Bjerkan og Alf Ulland og vårt rom var i annen etasje tredje vindu fra høyre (se bildet på forsiden). Fotografier jeg tok ble publisert i ti land og jeg kunne få over kr. 1.000 for ett bilde. Det er god timebetaling! Dette ledet til en industri jeg startet i USA, som ble den største på sitt område. 20 år senere var jeg mangemillionær, men mistet dessverre alt jeg hadde tjent og måtte begynne helt forfra igjen.

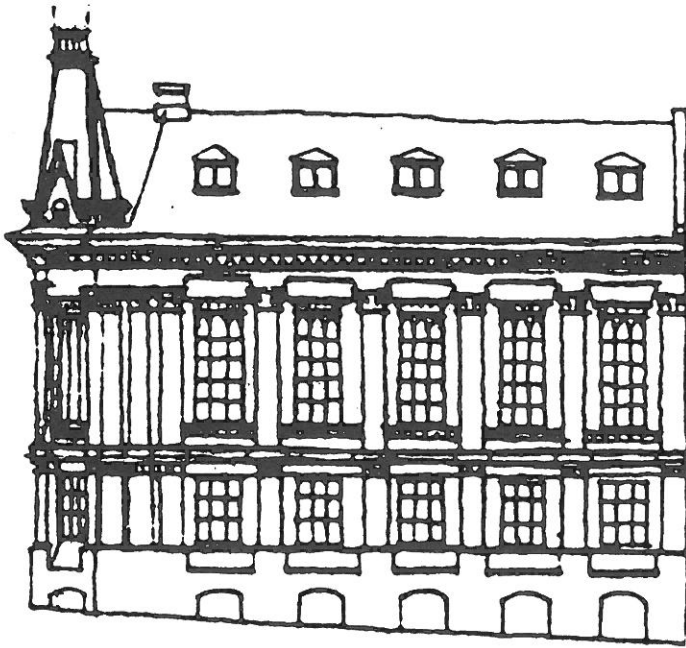
Jeg arbeider nu med vind-energi og

håper min oppfinnelse vil redusere forurensningen av våre omgivelser og utgiftene til elektrisitet.

To av mine klassekamerater fra Norge har også gjort verdifulle oppfinnelser her i USA. Aage Stein fra menighetsskolen i Kingosgate 1, Oslo, fikk patentert et skolesystem og Kjell Myhre fra Onsrud fikk patentert et medisinsk instrument.

Det er interessant å lese om gamle kjente i bladet. Noen dør og nye navn jeg ikke kjenner begynner å ta mer plass.

Vennlig hilsen fra Arnold Lund

Betel organiseres

Som tidligere nevnt har Terje Johannessen samlet og bearbeidet en omfattende oversikt over Adventistsamfunnets historie i Norge. Følgende er hentet fra dette materialet:

Lenge så det ut til at den første menighetsprotokollen (for Betel menighet i Kristiania) var gått tapt, og hvor den befinner seg nå er det visstnok ingen som vet. Imidlertid var Kjell Helgesen i sin tid så forutseende at han har kopiert alt som lot seg kopiere. Følgende er det aller første offisielle referat fra noen formell aktivitet blant syvendedags adventistene i Norge:

*Protokol for
Kristiania Syvende-Dags Adventist Menighet*

*Den 7de Juni 1879, da Brødre og Søstre vare
forsamlede i Lokalet, Akerveien No. ,
foretages det første Skridt til Dannelsen af
en organiseret Menighed
under Veiledning af John G. Matteson,
som var valgt til Menighedens Forstander
idet de paa Pag. 3 & 4 aanførte 38 Brødre og Søstre
indgik i Pagt om at bevare Guds Befalinger og Jesu Tro.*

*Den 13Juni bleve sex til døpte af J.G. Matteson
og næste Dags optagne i Menigheden.*

*Den 27 Juni bleve 9 Søskende døpte,
som anført på Side 5 og tilligemed
Søster Joh. Jenssen næste Dag
optagne i Menigheden*

*Den 4 Juli bleve 2 Søstre døpte.
Den 5te Juli bleve de tilligemed 2 andre
Søskende optagne i Menigheden.
Samme dags holdtes Nadvere.*

*Den 21 Juli bleve 4 Søskende døpte
og optagne i Menigheden,
den 9 August 5 Søskende døpte
og optagne i Menigheden.*

*Den 20 August bleve 3 Brødre fra Sverige
døpte og optagne i Menigheden.*

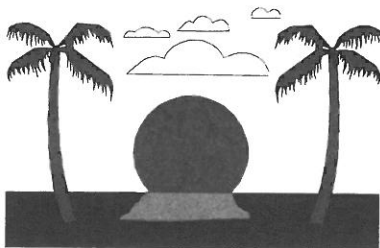
MITT SOMMERPARADIS

Av Inger Skogly

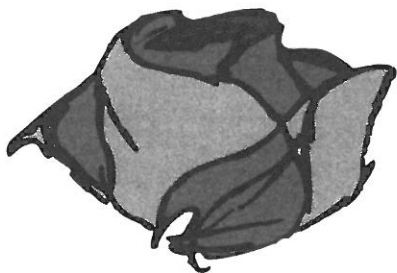
Noen snakker om Paris.
Alle har vel sine drømmer
om et sommerparadis.
Reise bort fra vinterlandet,
bort fra alt det hverdagsgrå,
finne gleden her i livet
under sol og himmel blå.

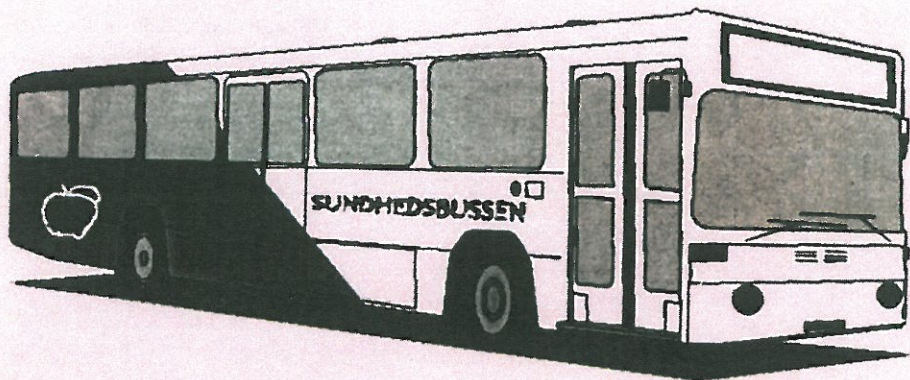
Der skal jeg få møte Jesus,
han min aller beste venn.
I Himlen skal vi møtes
for aldri skilles mer igjen.
Der blir ikke noen syke,
ingen sorg er finnes der.
Der skal rosen aldri visne,
is og kulde borte er.

Der hvor jeg en gang skal reise,
der er sommersonne og sang.
Der er lek og der er latter,
der er glede dagen lang.
Der skal ulven bo med lammet,
der er fred og harmoni.
Alle tar seg av hverandre,
ingen snakker mer om tid.

Jeg vet ikke om jeg kommer
til Mallorca og Paris.
Men jeg har billett til Himlen,
til mitt sommerparadis.
Jesus kjøpte selv billetten
da han døde i mitt sted.
Jesus gav sitt liv for alle,
den som vil får være med.

OPLEVELSER MED **SUPPEBUSSEN**

Nogle SDA-er i Nordsjælland driver missionsarbejde gennem en sundhedsbus. Johnny Kaspersen fortæller om sine oplevelser med bussen:

Jeg har mange gange spekuleret på, om jeg skulle hjælpe til i sundhedsbussen, som nu kaldes suppebussen. Som sagt så gjort. Nu var jeg i suppebussen en sabbat efter solnedgang mellem kl. 17.00 og 19.00 på Vesterbro Torv i København. Jeg var spændt, da de første gjorde deres entre i bussen for at få en dejlig, sund og varm vegetarisk suppe. Det var et par i trediverne, de var begge spirituspåvirket, men nok mest den ene, nemlig ham. Vi fik dem anbragt ved et bord og gav dem vore gode suppe med rundstykker til.

Det var en meget kold dag, så det var helt klart, at det gjorde dem godt med varmen både i suppen og i bussen. Vi gav dem også den medmenneskelige varme, som de havde brug for. Alt dette satte de stor pris på.

Vi fik også besøg af nogle halvfulde svenskere, som vi også serverede suppe for. Det gjorde et stort indtryk på dem, og de syntes, at det var utrolig flot, at vi kunne gøre sådanne nogle gode gerninger. De spurgte os, hvem vi var, og hvem, der stod bag suppebussen. Vi fik så rig anledning til at aflægge vort vidnesbyrd. De var så betaget af vort arbejde, at da de forlod os, gav en af dem kr. 100.00 til formålet.

Vi opsøger mange kategorier af mennesker: alkoholikere, narkomaner, fattige studerende, ensomme, og hjemløse. De fleste af dem er lette at komme i kontakt med og snakker gerne. Vi uddeler også litteratur, som de gerne tager imod og takker for. Julegaveuddelingen, som jeg også var med til, var en stor oplevelse. De frydede sig som børn over nogle få gaver, for det meste varmt tøj af forskellige art. At kunne være med til at hjælpe mennesker på den måde er en stor oplevelse, og jeg agter at fortsætte.

En Bøn

Peter Marshall, der i flere år var kapellan i det amerikanske senat holdt en dag for dets mange medlemmer denne bøn:

Måtte vor bøn, o, Kristus, vække hos dig dine menneskelige erindringer, at vi i vore hjerter måtte mærke den medfølelse Jesus. Du har vandret gennem den jordiske jammerdal og har ikke glemt, hvad det vil sige at være trætt og have ømme muskler, som du havde, da du i mange timer stod ved høvlebænken i værkstedet i Nazaret. Du har heller ikke glemt, hvad det er at mærke de jagende sting fra pine, sult eller tørst. Du ved også, hvad det vil sige at være glemt og

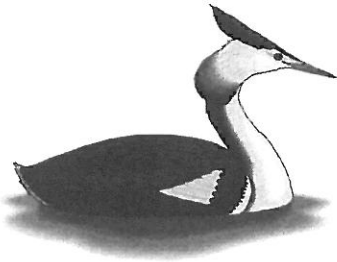
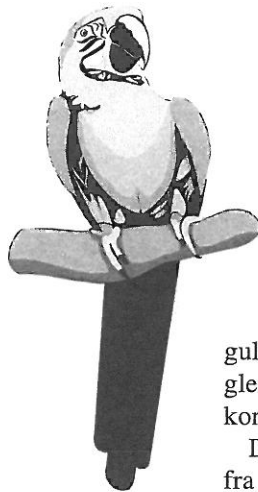
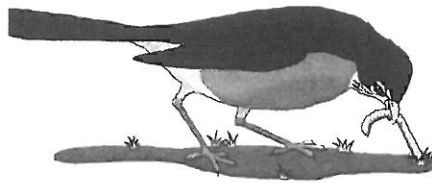
alene. Du husker ligeledes fornemmelsen af hede tårer, der triller ned over kinderne.

Vi siger dig tak, at du var villig til at komme til verden og sammen med os prøve kødets svaghed, for vi ved, at du forstår alt, hvad vi bliver udsat for. Vi ved, o Gud, at du fremdeles er i stand til at gøre mere for os, end vi forstår at bede om. Velsign da hver enkelt af os ikke i forhold til vor fortjeneste men i henhold til den rigdom på herlighed, som vi har i den Herre Jesus Kristus." (Oversat af Hans Jørgen Schantz)

FRA DANMARKS STATISTIK

Den 1. januar 2001 var 485 personer i Danmark 100 år eller mere. Af dem var 407 kvinder og 78 mænd. Den hurtigst voksende aldersgruppe i dag er de 100 -110 årige - dog fra et beskedent niveau på 20 i 1950 til i dag knap 500 - altså en 25-dobling.net.

"Se himlens fugle"

Af Tage Juhl

Jesus brugte illustrationer fra det daglige liv, og fra naturen, dyrene og planterne, når han ville undervise om åndelige ting. Han gik fra det kendte over til det ukendte, det fremtidige, det evige og åndelige.

I sin bjergprædiken siger Jesus: "Se himlens fugle..." Jesus opmuntrer os til at betragte fuglene, hvordan de lever, passer deres unger, og hvorledes Gud sørger for dem.

Fuglene er noget specielt inden for dyreverdenen, mange af dem har en enestående farvepragt, og det er især de udenlandske arter. Vi kan tænke på påfuglene, de australske paradisfugle, de farvestrålende papegøjer og ikke mindst de små kolibrier. Men også blandt vore hjemlige arter findes der smukke fjerdragter. Betragt støren i dens forårsklædning, hvorledes dens sorte fjer skinner i røde, blå og grønne farver. Se også på skovskadens blå vingespejl, silkehalens

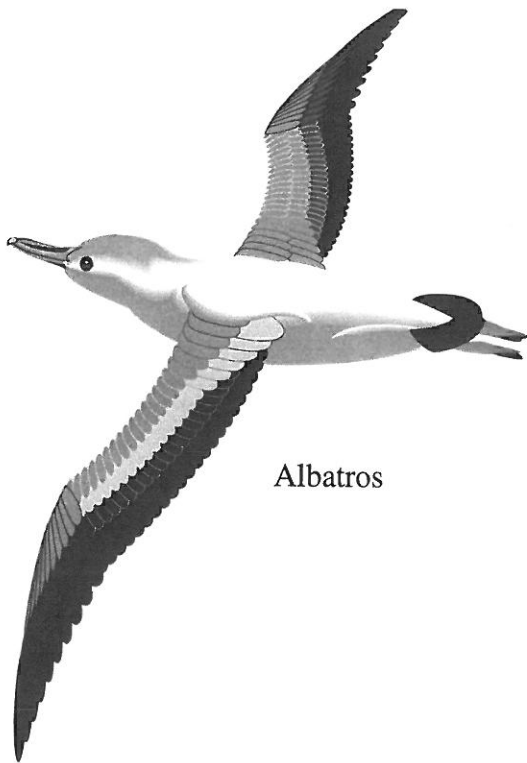
gule hale og nakketop, og for ikke at glemme den mindste af vore fugle, fuglekongen, men dens gyldne krone.

Disse flyvende væsner kan studeres ud fra forskellige synsvinkler. Noget, som er meget fascinerende er deres trækveje, deres måde at navigere på og enestående orienteringssans, hvorledes de kan finde vej over lange afstande, over bjerge, sletter og store have.

Profeten Jeremias siger noget om dette: "Endog storken på himlen ved, når tiden er inde; duen og svalen og droslen passer selv tiden, når de skal komme." (32,7) Storken er efterhånden ved at være en sjælden fugl på vore breddegrader. Hvert år rejser den til Sydafrika og vender tilbage igen efter en rejse på flere tusinde kilometer.

Der var i flere år en stork i Nordsjælland, der kom tilbage hvert år, og det skete præcis den 12.april mellem kl. 12.00 og 13.00. Man kunne stå med et ur i hånden og tage tiden, når den igen landede på sin gamle redeplads. Storken kender også sin tid.

Duerne har også en enestående stedsans.

Albatros

I Nordamerika har man kørt brevduer flere hundrede kilometer bort fra deres hjemsted, og de finder tilbage til deres eget dueslag.

En albatros, en stor havfugl, flyttede man ved en vis lejlighed 6000 kilometer bort fra dens område, to og tredive dage senere var den tilbage på sit sted igen. Fuglene kender deres tid og lokaliteter.

En anden af Bibelens forfattere, Job, siger: "...spørg himlens fugle, de kan give dig svar..." (12,7) Hvad er det, at himlens fugle kan oplyse os om? Job siger videre: "Hvem af alle dem, er uvidende om, at Herrens hånd har skabt det hele?" (v.9)

Det er dette bl.a. dette, som fuglene giver udtryk for i deres sang. Sangen er en god metode til at lære dem at kende på. Mange fugle er sky og gemmer sig for os. Når de er på lang afstand, kan vi se dem ved at bruge en kikkert, og skjuler de sig

bag løvet i træer og buske, kan vi høre deres sange. Sangen varierer fra fugleart til fugleart, og det er et meget interessant at lære at kende de forskellige fuglestemmer og adskille dem fra hinanden. Man skal have øre for det, og lytte til den samme fugl adskillige gange for at huske den, og man kan eventuelt give dens stemme en fortolkning eller beskrivelse.

Gå derfor en aften ud i forsommeren ved solnedgang og lyt til fuglenes aften-sang. Eller stå op en tidlig morgen og gå ud i skov, eller mark og lyt til nattergalens og sangdroslens smukke toner. Det er en mægtig oplevelse form i sådanne områder findes en rig variation af fugle.

Hvorfor synger fuglene? Hannerne er de bedste sangere, og de synger for det første, fordi de har valgt et territorium, hvor de vil opholde sig og gør gennem deres sangen opmærksom på, at området er optaget, så andre hanner må finde et andet sted. For det andet synger hannerne for at tiltrække hunnerne.

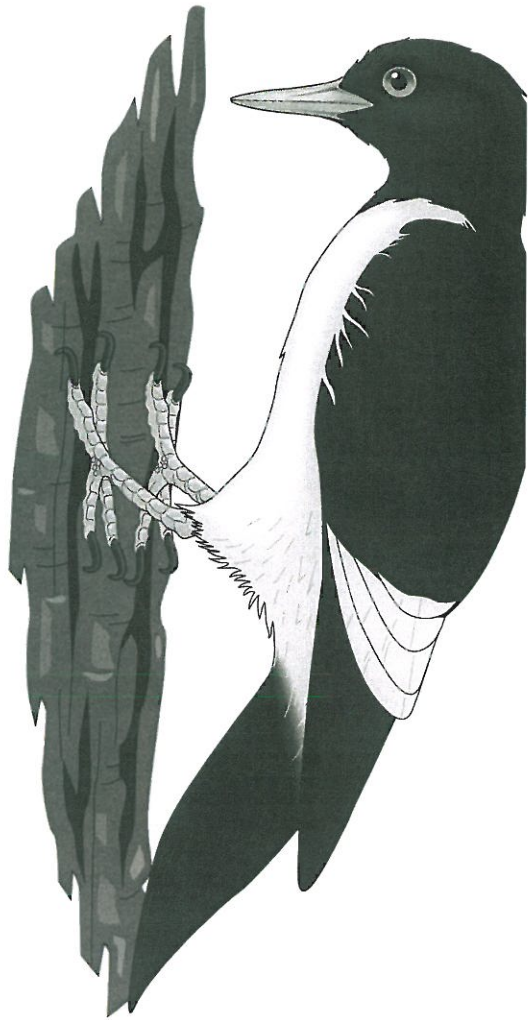
Dette er for eksempel karakteristisk for gærdesmutten. Hannen bygger flere halv-færdige reder og sætter sig så i et træ og synger. En hun bliver tikltrukket og synes, at han synger så dejligt, og han fører hende hen til en af rederne og overlader til hende at bygge den færdig. Hunnen lægger sine æg og udruger dem selv. Når det er sket fodrer hun sine unger flere hundrede gange om dagen. En gærdesmuttehun har en arbejdsdag på 16 - 20 timer. Hannerne er optaget af at synges og finde flere hunner. De forsvare deres territorium og finde føde til sig selv. Denne arbejdsfordeling kan med rette kritiseres. Men der er det gode ved dem, at kommer de i strid med en hinanden om territoriet, så slås de ikke, som det er tilfældet med

solsortene, nei, de trækker sig tilbage og sætter sig i et træ og synger, højere og højere, og dem, der først må give op, trækker sig tilbage. Det vil være fint om menneskelige stridigheder kunne afgøres på samme måde.

Der findes omkring 8 600 arter inden for fuglene og kun et fåtal af dem er nævnt i Bibelen. Men de omtalte er ofte sat i forbindelse med lærdomme for os mennesker. Mange forfattere nævner fugle i deres digte og sange. Vi kunne nævne: "Nu vågne alle Guds fugle små..." og om trækfuglene: "Sig nærmer tiden, da jeg må væk...!" For børnene: Hør den lille stær..." og "Skovens doktor spætte..." Alle indeholder de lærdomme fra fugleverdenen.

Det er både godt og betimeligt og lærerigt med henblik på at forstå skaberen og de åndelige ting at lytte til Jesus ord: "Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd en de."

Tage Juhl bor i Hedensted mellem Horsens og Vejle og er faglærer i biologi og har gennem et helt liv undervist på SDA-skoler.

Kjære Pensjonistvenner

Det er en glede å ta imot de mange innbetalinger som kommer til Aktiv Pensjonstid. Etter å ha vært bortreist en ukes tid, kunne jeg telle til 101 innbetalinger i posten. Og for dette, sammen med tidligere innkomne gaver så langt i år, vil jeg på foreningens vegne bringe en hjertelig takk. Det betyr vel at bladet blir satt pris på, og det er til stor oppmuntring og inspirasjon for dem som arbeider med bladet.

Hjertelig takk og vennlig hilsen fra Edith Nordvåg, kasserer

LESLIE HARDINGE, 1913-2002.

Af Hans Jørgen Schantz

Det er altid svært at skulle berette om et dødsfald, især når det gælder en, som man som lærer og ven holdt meget af. "Les", som vi populært kaldte ham, afgik ved døden den 12. marts d.å.. Han var en af Adventbevægelsens og verdens fornemste teologer og en person, som havde en enestående indsigt i tabernakel- og tempeltjenesten, og er måske på dette punkt ikke overgået af nogen. Han elskede og dyrkede Bibelens mange symboler.

Leslie Hardinge er kendt af mange skandinaviske syvende dags adventister. Han har været lektor på Newbold College, England og Columbia Union College, Washington D.C., hvor skandinaviske prædikanter har nydt godt af hans undervisning. Han har talt i Skandinavien ved årsmøder og haft ungdomsuger på vore skoler og sanatorier.

Leslie Hardinge

Han holdt meget af de skandinaviske lande.

Les blev næsten 90 år gammel og har virket som prædikant, evangelist, bibellærer og som rektor for SDAs teologiske seminarium for Det fjerne Østen, beliggende på Phillipinerne. Han døde efter længere tids sygdom i armene på sin anden hustru, Mary, en missionærenke, tidligere gift Zytkoskee. Hans intelligens og store viden kom også til udtryk i hans mange teologiske bøger, og han nåede netop med sin hustrus hjælp at få endnu en sidste bog gjort færdig, inden han sov ind.

En Herrens kriger er gået bort. Hans gerninger følger ham. Æret være Leslie Hardinges minde!

HILSEN FRA HERI SDA HOSPITAL

Af overlæge Niels Henrik Øster

Tak for gode artikler i jeres blad skrevet af ældre kæmper fra mit tidligere naboland Norge og ligeledes venner fra Danmark. Det var på ungdomslejren på Dovre i 1947, at jeg første gang oplevede det smukke land, Norge og mødte mange nordmænd, som jeg ikke siden har glemmt. Gennem SDA Vestnordiske Union lærte man også de norske ledere at kende. Senere blev det fra USA, at jeg gennem vore blade hele tiden fik nye glimt fra arbejdet i Norge og Danmark og vort verdensomspændende arbejde i det hele taget.

På niende år er jeg her i Afrika som læge på Heri Adventist Hospital i Tanzania, hvor jeg hver dag har hårdt brug for et langt livs opsamlede kundskaber til glæde for befolkningen og beder om visdom fra Gud til ledelse af stedet.

Det 60 år gamle hospital, der ligger nær Tanganyikasøen er ved at gennemgå en fornyelse i bund og grund. ADRA Tanzania er i gang med hjælp fra ADRA Danmark at

opbygge et hydroelektrisk anlæg. Shawne Mission Medical Center har sammen med Washington Adventist Hospital og Shady Grove SDA Hospital sendt os en ny Toyota landcruiser. Vi er blevet Reference Center for International Red Cross og tillige UN Highcommission for Flygtninge. ADRA i Storbritannien vil hjælpe os med fornyelse af bade- og toiletforhold, og Columbia SDA Union samler udstyr til os.

Mens andre taler om "Donor fatigue" kan vi lykkeligvis tale om "Donor revival". Måtte Gud fortsat velsigne vort hårdt betrængte missionshospital, så det kan blomstre op og gå i spidsen og blive hoved. Vi planer på at oprette en fire-årig træningsskole for sygeplejersker og jordemødre. Der bor 10 000 personer lige omkring hospitalet, og folk strømmer til. Med broderlig hilsen til alle!

Niels Henrik. (Barnebarn af litteraturpioneren i Danmark H.L. Henriksen.)

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

BPORTO METALT
VED
INNLÆVERINGA
PÅ
A

NORGE / NØRGEEventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
Tor Lisle
Joh. Scharffenbergs v. 111H
0694 Oslo
Tlf. 22 28 97 94

DARWINS FEILTAGELSE

*Tre aper satt i et kokosnøtt-tre
og talte om hvorfra de stammet ned.
Den ene sa: Hør nå på meg dere to!
Det finnes en påstand som ikke er god:
At mennesket kom fra vår edle ætt.
Ideen synes jeg er stygg rett og slett.*

*Ingen ape forkastet sin viv,
sultet ut barna og tok deres liv,
og aldri jeg møtte en apekatt
som reiste fra barna og så dem forlatt,
og lot dem spise ved andres bord
forsømt så de neppe kjente sin mor.*

*En annen ting dere aldri får se:
aper som gjerder inn kokosnøtt-tre
og tillater nøtter å bli til vrak
og nekter de andre aper en smak.
Dersom jeg gjerdet inn dette tre,
da ble dere tvunget å stjele fra det.*

*Tror du en ape vil det, fortell,
førlate sin hustru og gå på bordell
og ta med seg børse, stakk eller kniv
og med det berøve en apekatts liv?
At mannen utartet i skrot og i boss
er sant, men den art er ei kommet fra oss!*